

DÜŠEVNI LIST

Mesečne verske novine.

Vu Iméni prékmurske evang. šinjorije reditel
i vódvávník: FLISÁR JÁNOŠ,
Murska Sobota.

Ček računa št. 13,586; Imé „Düševni list“ M. Sobota.

Cejna na cejlo leto 20 Din., v zvonstvo 30 din.,
v Ameriko 1 Dol., edne numere 2 din.

Izhaja ednók na mēsec.

Naprejplačilo gorivzeme vsáki ev. dühovnik i vučitel.

Vsa so vaša.

I. Kor. 3. 22—23.

Na nôvoga leta prvi dén z velkov bláj-ženostjov i radostjov poslušamo nôvoga leta predgo. I tüdi je nē čüdo. Ár je nôvoga leta predga vsáka rêč edno blájženo obečanje. I kakše lêpo, svetlo obečanje.

Nôvo leto je nē skôpo. Naše prošnje i želēnja, z šterimi zdaj pred nôvo leto prihájamo niti ne presēja na svoje veliko rešeto. Ne gléda z mráčnim, čemernim, nego z veselím, smejéčim obrázom na nás, i naše nôvoletne prošnje, naše navdúšene rêči tüdi vesélo, smejéče poslušá. I gda pa ednók pri svoji nôvoletni prošnjaj i želēnjaj do konca pridemo, nam dobrovolno etak právi: Vsa so vaša.

Vsa so naša. Oh kakše veličanstveno občütēnje je tó. Ár od toga vékšega, bôgšega i lepšega niti želeti nemremo. Ár je Bôg cēli svēt nam dao. Naša so pôla z vsēmi pridelki, naš je sád ogračekov, sadovnjákov i trávníkov, zemelske globočine vsi kinči, nezgovorna morská bogástva. Naš je dež, topli sunčni žárki, vse-vse ka naše oči vidijo i ka naše roké primejo. Dnesdén žé tüdi nega več tistoga drēva v püngradi, šteroga sád je človek po Bôžoj zapôvedi nē smeo vživati. Zató so v etom začínjajóčem nôvom leti vsa naša.

Nájveč lüdi tó nôvoletno obečanje z nájvékšov radostjov prime i tüdi včasi brezi krátkoga odmora začne sebi té kinče vküpsprávlati. Dén za dnévom zemelski človek

bole i bole šcé vöponücati žitka različne lepôte i vživanja. Jej, pijé brezi mertüka, pēneze vömeče z punov prgiščov, zaprávla svoje telovne i düševne moči i kinče i tak si misli, zide pa ešče ostáne, itak so vsa moja. Ali denéšnjemi človeki je tüdi nē zadosta samo tisto, ka je njegovo, nego ešče tisto šcé sebi spraviti, ka je lást bližnjega njegovoga i niti malo si ne misli na tó, da se tüdi bližnjim njegovim, vsém lüdém glási tó nôvoletno obečanje: Vsa so vaša.

I glédajte, gda zemelski človek nespametna i nepravíčna, nepoštena dela začne činiti, ednók se samo znôva oglási Bôžá rêč etak erkóči: Vsa so vaša, ali kcoj pa dene, Vi ste pa Kristušovi. Štero telko pomēni, da je Bôg istina nikaj nē zatájo i zakrio od nás i pred nami, vsa so naša, ali vsa tá pa mi lüdjé tüdi na Kristušove oblásti diko i naprejídēnje moremo góripönücati. Ár smo mi vsi z vsēmi svojimi kinčami, bogástvi, premožēnjom, družinami li samo Njegovi.

Kristušova je naša pamet, naše razmēnje, zató si mi v etom nôvom leti tüdi večkrát od Njegovi bôži del moremo premišlávat. Kristušovo je naše premožēnje, naši pēnezi, zató tüdi s tém Njegovoj svētoj vóli moremo slúžiti v etom zemelskom svēti. Kristušova je naša družina, zató Njemi i po Njegovi zapôvedaj moremo vzgájati svojo deco. Kristušovo je naše tělo i naša düša, tüdi tó obôje moremo v čistóči i svētosti obdržati i tak cēlo leto Kristuší slúžiti, na delavne dni pošteno delati i

oprávlati svoje dužnosti, na světešnje dni pa v cérkvi Božo řeč poslúšati, moliti i popěvati.

Na nôvo leto blájženo i vesélo čújemo tó lěpo obečanje: Vsa so vaša. I rávno záto se v etom leti nigdár ne směmo spozábíti z toga, da mi vsi zemelski lúdjé pa moremo Kristušovi biti i postáti i tak živetí kak Njegova dobra, verna, pobožna deca. H.

*Húdo srdce Herôdeša
Na smrti pregánja Kristuša:
Do dvě lět stare pojbiče,
Vmoriti dá sirotiče.*

Ráchele plač za dvě síněka.

(Melodráma. — Pisao Arany Jánoš. Poslov. Flisár Jánoš.)

Vu méhkoj posteli, na běloj blazini
Ah, da sladko spíte moji drázi sinki:
Tak sladtek je sen vam? . . .
Da se ni k-nadájanji neprebúdíte?
Z-blódnim mišlěnjem čakam, ka se zbúdíte, —
Ali zaman čakam! . . .

Ah! Vě se več nigdár nezbúdíte - že - vém,
Vaše počívanje je dosta več, kak sen,
Že vse znam — oh — jaj! — jaj!
Na míli moj pogléd se nezasmějete,
Na gúčanje moje, lampic neodpréte
Vu kúšlěni vústaj.

Mrtvi ste, — oh mrtvi. — Ni, kak velka rana:
Tak da nebi bila ménša tú zadosta
Za dveri toj smrti?
Tak daj málo klico en' prst ně doj vlomo, —
Tak dabi máloga ftička nebi vmôro
Iglé smik na srdci!

Oh, dáj naj kúšújem tó krvávo rano,
Štera k nébi kriči, či bár muči sam'no —
Peréjo jo skuze!
Kriči rana k-nébi za zadomeščanje
Grozočiniteli za pokaštiganje,
Za sôdbe velike!

Ka valá! Ka valá: — nemam jas več sinkov!
Naj si tečé bár krv pun črni potokov, —
Ne prebúdíjo se:
On máli járčečec, šteri goni srdce,
Či 'me odsečéjo vretine žilice,
Presehne naveke.

Oh, strahšen Herodeš! Či si že nakano
Na nedúžne djáti rožjé tvoje smitno, —
Opravo bi tó sam!
Z-krvželnimi očmi, či bi prišao esi,
Bi se ti vu srdci misel smilenosti
Zbúdila, — dobro znam.

Te môder Šalamon.

Hištorično versko čtenjé.

(Na podlagi 1-vi knig králov, pisao Kiss Béla.
Poslov.: Flisár Jánoš vp. vučitel.)

I. Šalamona za králá namázanje.

I. Kr. 1. od 1—53 veršuša.

Dávid, král Izr'ela, gda je že obstarao,
Z-svekloga trónuša se je vu grob ravnao;
V štir'desét lět boji je vse doprinesao,
Ka je Bóg Jehova njemí zapovedao.

Dněvov bistri tekáj i lět preminěnje,
So vlomile njega kotrige oceine.
Králevsko palico svojega vladárstva
Je slaba njegva rama že ně ládala.

Erčé Šalamoni, lúblěnomi siní,
Koga je rodila Bethšeba Izr'eli:
„Boj ti moj naslednik, gda doj zaprém oči,
Gda me Boža vola navekiveke vuspí.

Vodi národ Boží, kak sem ga jas vodo
Po pravice pōti, zdrži Bogá volo;
Z-svoje skúšenosti ti znam povedati,
Obilen blagoslov li tak máš čakati!“

Kak je Dávid slědnjo řeč zdá vōpovedao
I orsága trónuša na Šalamona njao,
Vōpovedana řeč, kak čeměren žálec
Adonija srdcé žgé, kak v-ōgnji pálec.

Dávda trónuša se li njega dostája,
Da je starěši od Šalamon pojbara:
„Ně je tak pravica, naj on bō naslednik,
Kí je ně več nika, kak lehkomíšelnik.

Očé mojga trónuša nemre bidti drúg'ga,
Šalamon nemre voj bidti Izraela,
Grozna bode pláča, pa zadomeščanje
Ino ednók britko račúna dávanje!“

Je pravo Adon'ja v srdci razburjeno,
Skrivomá poščem gor' Rogál vretino,

Ah, či bi ti vido . . . oh, moj' sinkov dŕša!
 Kak sem se molila, na kôlinaj klečéča
 Pred divjimi slugi;
 Prosila naj njájo, — naj jih nevmorijo,
 Ár so moji oni, naj je milŕjejo:
 Nê so šteli čŕti.

Jôkao se i sluga, skuzile 'me oči,
 Mislila sem, ka njá, kak se malo müdi!
 Ah, vkanila sem se:
 Či bi se ti skuzio, trdoga srdcá král
 I vido bi tečti skúz povôdni vál —
 Znam, smilŕvao bi se . . .

Bethlehema čeri, štere ste matere,
 Za dvojno žalost mj voščéne nebojd'te,
 Prosim vás, nebojd'te:
 Či ste i vi mele juš se tô trôštati,
 Kak Ráchel, tak je vaše boleznj pô i
 Vi napô žalostne.

Sprévod bode vŕtro! — Prihájajte, hodte!
 Poglednite ga vsi, — vsi nazôči bojďte!
 — Več se mi ne grozi:
 Položite i doli moje blêde sini,
 Šteri zdâ že spijo, vu Gospodna krili
 Tá med vaše sini.

Boži srd bode na Šalamona glávi,
 Šteroga njemi on za kaštigo správi.

Protivníkov ino slugov rebelišni,
 Se je ji vnogo vkŕp nábralo v Izreli.
 Aldŕjo Gospodni, vernost priségajo,
 Boži blagoslov na Adonija prosŕjo.

Za kralá skričijo na Dávida mesto,
 Preklástvo povêje i na smrt kunêjo,
 Vsákoga onoga, ki ščé i podpêra
 Za kralá, Dávidovoga Šalamona.

Razide glás hitro té rebericije,
 Veter jo nesé lá rázno na vse kraje.
 Tak, da jo ešče i Náthán prorok zazvê,
 Ki hitre materi Šalamona povê.

Na méhkom pamlagi sedí mati rávno,
 Že komaj vídí hižičko svojo málo,
 Njéna pamet ránč' zdâ nindri daleč hodi,
 Tam pri David kralá ôsvetnom trônuši.

Lêpo sprotolêtje je minôlo z-leta,
 Edno pokolênje tak fali z-národa,
 Tam je na brŕtivi.
 Sinki Bethlehema, ki gori zrastéte:
 Rodjenjá dnéva eden nezadobite:
 Vu dvê leti tevi.

Dosta jeste tožbé, ka so hipi zbožni!
 Oh vidím, ka se bližajo ti prišestni
 I bôgši vrêmeni:
 Od šteri so môdri tak prorokŕvali:
 Král se je porôdo, v-Jude Izraeli,
 Vu málom Bethlehemi.

Ka si doprinesao, krvželen Herôdeš? —
 Nê si ga prepravo! Či bár ti ne verješ:
 On je nê vmorjeni:
 Tvoji dnévi so i vrêmen zračunani.
 Koga se bojiš, z-rožjom ga neprepráviš,
 Nika nemreš njemi!

* * *

Nedúžno, vmorjena dečica tam gori,
 Kak svéti angelje popêvajo Bôgi,
 Njihov je že Kristuš!
 Jaj bode onomi, šteroga prekunê
 V-srdci oranjena bolezen materé.
 Jaj tebi Herôdeš!

Klonckanje se čŕje, dveri se odprêjo,
 Notri stôpi Náthán, v teli obrŕdjeno:
 „Totá je pravica i Šalamon lŕbléni
 Tvoj sin je obládan po Adon'ja mreži.

Ki se ž-protivníki Izraela zdrŕžo,
 Od zad'meščávanja ga vedno vsi psŕjo:
 Z prisegov trdŕjo, vsáki naj smrt vzeme,
 Ki či gda Šalamona za kralá dene.

Na tô rêč materé srdcé stráh obíde,
 Či Dávida ôrok v tákše roké príde?
 Jeli je pa nê nihao na Šalamona
 Trônuš Dávid, nájzmožněši král Izraela?

Náthán prorok etak erčé zdâ materi:
 V-Šalamona šator, kak nájhitre beži,
 Nesl njemi té glás: „Jaj bode národí,
 Či Adon'ja bode král vu Izraeli!

Ár se na trônuš on silov pritiskáva,
 Prôt: Dávida želji, mesto Šalamóna.

Finci v borbi s komunizmom.

Doživelí smo v nedávnoj preteklosti, ka so mále države viděče, ka bi se zaman postaviale velesilam, strážile njih gróženj i se na pritlak svoji premočni sósedov brezi ednoga strěla pôdale. (Česka Nemčiji, mále baitske države Rusiji.)

Vidli smo tŭdi, kak se je Poljska — 35 milijónska država — v dobri dvě tédnoj zrušila pod pritiskom 90 milijónske Nemčije.

Gda je Rusija začnola pritiskati na Finsko, smo ji skoron zamerili, zakaj ne spuni ruske zahŭteve i ide samo v lastivno pogibel. Gda je nej ščela sprijati vlógo poslušnoga hlápca, jo je ruski velikán napadno z armádov 300 jezero lŭdi, 1000 tankov i 1500 eroplánov. Mislili smo, ka mála Finska napáda tákše vojáške sile ne zdrži niti pár dněvov.

Zgódilo pa se je, ka je Finska, štera je v začétki nej dobivala ešče níkše pomóči s tŭhine, zdržála vse napáde premočnoga neprijátela, njegovo armádo v več veliki i odločilni bitkaj premágala i razbila, vničila več stó tankov, strělila okóli 250 eroplánov i dnes nadaljáva bojno že na ruskoj zemli.

Nesmimo misliti, ka bi se Finci samo podnébnim razmeram i pokrajinskim prilikam meli zahváliti za bojno srečo.

Gda je predsednik Finske svoj máli národ pŭzvo na obrambo, je svoj govor zaključó z začétnimi rečmi naše evang. himne, Lutherove

zmožne pesmi: „Trdi grád je naš Bóg zmožni!“ Finski národ je z etov verov v božo pomóč i obrambo šó v bojno. I gda priletijo ruski bombniki nad finske váraše i mečejo na njé svoje grozne bombe, te se v podzemelski zavetiščaj večkrát oglási pesem: „Trdi grád je naš Bóg zmožni!“

I tá batrivna evangeličanska vera človeka, finskoga vojáka, visiko povzdigne nad ruskoga vojáka, človeka, od šteroga komunizem vči, ka je samo nápopolnejša stvár. V etoj bojni se je pokazalo, ka lejko komunizem čáka od človeka, šteroga je za stvár progláso i njemi vzeo vso sloboščino, tŭdi sloboščino vere.

Té tak batrivno in uspešno se vojskŭvajóči finski národ se je že v vrěmeni reformácije povrno k čistomi evangéliomi i pôsto eden nájbole čisti evang. národov. V 30 létnej bojni se je v Gustáv Adólfovej vojski vnógo fincev bojuvalo za versko slobodo svoji nemški verebratov. Finski národ je znao svojo evang. vero tŭdi sledi pod ruskov oblástijov obarvati.

Grozóte bolševizma je té národ ednók že skŭso Komunistična oblást je v začétki leta 1918 divjala tŭdi v Finskoj. Te je 10 dúhovníkov mrló mantrniške smrti, 36 pa je moglo prenášati žmetna triplěnja i mantre. Vnógo boži hiš je biló porŭšeni ali oskrunjeni. Ali že aprila 1918 je jŭžne kriáje države oslobodila nemška, severne pa edna finska kmečka vojska.

K evang. cerkvi pripáda v finskoj danes 3½ milijona dúš, 60 000 fincev pripáda právo-

Smrtjŭv se protijo vsákomi onomi,
Kí či gda Šalamona namáže gori!“

‘Ide, hiti Bethsábé k-stáromi králi,
Da srdcá bolezni pred njega postávi,
Naj on Šalamona za kralá mázanje
Póleg obečanja neodláša duže.

Vu krála šator z-potrŭim srdcom stŭpi,
Tŭžno glavŭ nagne, tak se njemi-tŭži:
„Gospodne, jeli se spŭmniš z-obečanja,
Ka Šalamon bŭ lastnik trŭnuša tvojga?“

Jel’ stŭji reč tvoja? Glás sem ti prinesla,
Adon’ja se proti, prŭti tebi správla,
Pri vretini Rogele šereg priprávla,
Za te bom ščé bidti on král Izraela!“

Na reči ete zdá glásnik príde k hiži:
„Náthán prorok je tŭ, poslŭhnenje prosil!“ —
„Notri ga pŭstite pred méne proroka,
Da čŭjem, ka mi je prinesao nŭvoga?“

Notri stŭpi Náthán ino etak právi:
Národ se zbŭrkáva prŭti Šalamoni,
Prekiéstvo ino smrt kričijo na njega,
Nebode on níkak nam král Izraela!“

Štrne se na té glás obráz Dávid krála,
„Šalamona de tron!“ Drgeče me bráda.
Sam Gospodin Bóg ščé ino moje srdcé,
Naj Šalamon bode král izrelske zemlé!“

Ali več nemremo duže odlášati,
V-mojem žitki ga ščém na trŭni viditi.
Níkak nemrem tečas na méri ostáti,
Dokeč Adonia nedam vu smrt djáti!“

Idi Bethšábé i pové Šádok popi,
Z-Gospodna šatora naj vzeme svŭt oli,
Šalamona včasí v-Gilbon odpelajo,
Kak krŭnanje, njemi glavŭ omážejo.

Národa vnožina med veseljem ide,
Gori do nébe se čŭje krič, veselje,

slávnej cerkvi, 1600 pa katolíčanskej. V Ameriki živé okóli 100 000 Flincov.

Tesi málomi evang. národí s srcá želé ves kulturní svét, náj z božev pomočjov srečno do-kečša ete bojas za obrambo svoje slobode, svoje kulture i svoje vere.

Pa túdi če bi se nazádne li zrušila pod pritiskom 40 krátne premôči, batrivnost, odlôčnost i veľkí bojní uspehi toga máloga národa na veke svetli dokáz bodejo, kakše môč dáva edaomi národí vera.

D.

Ženski kofiček.

Srečno nôvo leto.

Stára návada je tó, da si na nôvo leto vgoj-
no želémo vsi srečno nôvo leto. I vnôgi ešče
právi: Srečno nôvo leto náj vam dá Bôg! Či
té reči čujem, se vsigdár spômnim na svoje de-
tinstvo i na dogodek, šteri mi je vsigdár pred
očmi. Rada bi vam pripovedávala tó málo zgod-
bo, štero sem tak dobro shránila v spômenki.

Moj oča so meli poznáncs, stároga, čúd-
noga gospôda, šteri je rad v našo hižo prihájo.
Dober, razmetí človek je bil, dônek edno veliko
falingo je meo. Od Bogá njemi je ničče nej
smeo gúťati. Té se je sméjo, pa pravo, da so
vsi nôri, ki verjejo v Bôgi, ár Bogá nega. Cèle
vôre nam je razkládo svoje míslí i ščeó nam
dokázati, ka on má pravico. Moj oča so ga

njáli gúťati i so si míslili svoje. Či njemi je
nikák kaj prôtigúčo, se je razčémere i potrdó,
da nega čedni lúdi na svétí. Ár ší bi čedni bilí,
bi sami megli goripriti, ka je vera, samo pri-
povédka za deco.

Tak je prišlo nôvo leto i stári gospôd je
prišo k nam. Rad je spílo kupico dobroga vína,
rad je meo dober obed. Mogôče si je sam nej
mogo vse tó privôšćiti, záto je prišo rad, ár
môja mati ga je vsigdár male pogôstila.

Kaka je prišo tisti predpôdné, njemi je
mej oča prôtišó, v rôke njemi ségno i s srcá
pravo: Bôg vam dáj srečno nôvo leto! Pozábo
je v tom hipi, kakše míslí je stári gospôd. Té
se je túdi včasí razčémere:

„Tak nôro mi ne želte, znáte, ka ne poz-
nam Bogá. Za mojo volo mi túdi lejko od vrágá
želéte srečno nôvo leto.“

„Prijátel,“ je pravo mej oča, „ne norčújte
se z Bogá, slabo vam zná priti po tákší rečáj.“

„Ite samo, ka se mi more zgoditi, 76 lét
sem star, 50 lét več ne verjem v Bôgi, pa li
živém. Či bi bio Bôg, bi me že dávno po-
kašćigo.“

„Bôg dugo čáka, njegova dobrôta je ne-
skončna“, je odvno mej oča, „ali itak vás ešče
lejko dosegne njegova kašćiga.“ Stári gospôd se
je čúdnó smejao.

„Te se more pašćiti té vaš Bôg, ár dugo
časa več nema, stári sem že, pa lejko dnes-
vútro vmerjem, te de vašimi Bôgi žao, ka se je

Céloga Izraela sinôvje, čerí
Z Šalamonom čúti, zujim ide, žnjim drží!

Vu Gilben dôli se glásijo trobúnti,
Tak, da bi grmela néba, glasno doní.
Od veľke sveklošće se kúp zemlé lagá
Lešćí, blišćí, iskri, národ díči Bogá.

Drevje, tráva, listje, se kôple v svetlošćí,
Sunca tráti se skrívajo pod obláki,
Spévajôče ftice se tanáčívajo:
Ka za čúdo je tó, zaká nas dranfajo?

Ali zdá zmednôkj kénja trbúntanje,
Túhí postáne lôg, ftikša se igranje.
I vu tíhoči se čúje glás Šídoka,
Šteri obhodi prestor popa glávnoja.

Šalamona gor' máže, ki mirno stojí,
Glavô doli nagne, pokorno se drží,

Dokeč ga Šídok pop z tím svétím oljóm
Za kralá namáže, — zglási pred národom.

Na té glás se gene, kak môrja válovje,
Šalamona národ, od radostí veľke.
Med grmčím glásom se z jezérkov gutôv
Prosí na Šalamona Boží blagoslov!

Hajda! — Gori zdá! vu svetlí šater kralá!
Gene se lúdi vál, giba se i zemla.
Nigdár je né vidlo tó lúdstvo tákšega
Veséloga, kralámázanja ôsvetka.

Kak začúje Adon'ja lúdi veselínost,
Zboji se, vidivši njegovo nestálínost;
Čúti, ka grozna smrt i zadomešćanje
Čáka na njega sôd, lno kašćiganje.

Malo verníkov njemi je že ostalo,
Boji se za žitek, pozna Šalamona,
Ki z glavami obvéna, či je potrebnó
Svojo veľko zmožnost i díko trónuša.

nej popaščo. Či merjem, te mi več nika nemre, dobro znáte, ka ne verjem v tó življenje po smrti."

Stári gospôd je dobre vôle jo i pio pri obédi, lepô se je zahválo i šô domô. Nej daleč od nás je stanívo. Pravo je, da se domá malo počíné i večer nazáj pride, či njemi dovolimo.

Prôti večéri so mojega očo aváli po telefoni. Proso je nepoznání glás, náj pridejo v bolnico, ár se je velka nesreča zgodila, njegov stári poznánek leží na smrti. Oča so se včasí odpelali v bolnico. Bolniška sestra je ji pelala v málo svetlo hižo, tam je ležo stári gospôd. Smrtnoblédi obráz je bio vse prepáden, samo oči so ešče živele. Moj oča se je nagnó k njemi. Žmetno je gučo, pri vsákoj rěči so prišle njemi kaple krví na vústa. Komaj vidno se je zasméjo.

"Vidíte prijétel", je šepno, "zdaj sem dóbo tó kaštigo. Bôg je dober i pravičen. Nesrečo mi je poslaó, náj ga spoznam. V tej pár vóraj sem ga túdi spozno. Zahválen sem njemi za tó nesrečo, ár ovak bi mrô brez vere i bi zavrženi bio, zdaj sem pa popravo svoj račún z Bôgom."

Odprie so se dveri, prišo je dúhevník i spôved je držo. Vnôgo gréhov je meo stári gospôd, po spôvedí pa je míren bio, skoron veselí. Držo je mojega oča za rokô i je prôti pónoči mirno záspo.

V bolnici so pravli mojemi oči, ka ga je auto zgrabo i ga potégno pod potáče, gda je šô od nás domô.

Od té zgodbe se mámo vsi včítí. Ešče v nájvékšoj nesreči jeste drobtina dobrôte, jeste hasék za nás. Záto se nemamo bojati bodôšnosti, ár je naše življenje v dobri rokáj. Nigdár ne pozábmo na Njega, ki je náš dober Oča!

Frida Kovátš.

Práva vzgoja naše decé.

Lúk. 2. 41—52.

Od edne v stárom vekí živôče plemeníte rimske ženske, od štere so ešče pesníki pesmi pisali, od materé Gracchusov právi zgodovina, da se je ednôk pri njej podôča edna njéna prijátelca preveč hválila z svojimi drágimi zlatimi kinči i nazádnje je pa túdi njô prozila, naj pokáže svoje drágocénosti, svoje dráge kinče. Prav rada, odgovorí ona i odide v sosedno sobo. Za krátek čas se vrné i sešom pripela za reké držéča dvé svojívi lépívi deteti erkôča: Vidíte prijátelca tó so moji drághi kinči. Dête je rósan drághi kinč, Boží blagoslov. Dête so žé túdi M-dovje za Boží dár i blagoslov držali, zákon brezi decé pa za sramoto, za Božo kaštigo. Túdi biblíja za Boží blagoslov drži deco, ár držn-skoga blájženstvo popolnost pôleg dobre žené v deci išče i vidi. I dnesdén dônok dosta zákoncov nájdemo, ki svojo deco ne držíjo za Boží blagoslov, nego za brémen, večkrát čájamo ali pa čítémo od toga, da se ništerni po gréšni potáj i delaj ščéjo rešiti od decé. Ali oni zákon-

Šalamona potí se në bílé křkost,
Gospodna je grátao, kak je král postano,
Ně je poznao zadomešćanja, srditost,
Smílenost je činio i dello milošće.

Adon'ja je pözvas na oblúbe dánje,
Na králtrónuša želénje tánihanje:
Teda ga ogvúša, ka njemi dovoli,
Vu ersági gdešté, vu míri živeti.

Ali, či de protivník, — smrti sin bode,
Pri njem več milošće on nigdár nenáide.
Z-ružnov smrtijôv, kak odávce de meo mrěti
I, kak prisege prelomec z-světa přěldti.

Adon'ja je brez rěči stao, glavô nagnó,
I tak dřeváo přeš Šalamonom stano.
Oblúba se vidla vò žnjegoví rěči
Ali zdržati jo, në meo dŕha móči!

II. Adon'ja napádanje.

I. Král. 2. 12—46.

Adon'ja srcé je preteško bolelo,
Za trónuš se brigavši nôč i dén velko,
Šalamona zmožnost ga trápila krôto,
Brez dôma blôdivši je pretrpo vnôgo.

V-pámeti je dosta esi i tá brodo,
Iskavši príliko kakda bi doségno
Svoj cíl, šteri ga je nateliko vkano,
Dúšo ino srdcé njemi v-robstvo vtono.

Kako tál skrovnosti vu kmici hoděči,
Šalamon materé hižo iskajôči,
Žujôv bi meo delo ino tó rad vardeno —
Nevedôč se srečno dônk na njô namero.

Drgetajôč se z-prstom zápera tekne,
Zuábíditi milošće i zagover vzeme.

ci ki toplo čútéče očinsko i matersko srcé máje, ki po Dúhl svétoga písma živéjo, oni v svojoj deci réšan Boží blagoslov, od Bogá nji zavüpa-dráge kínce vidijo i spoznajo.

Ali kak drági kamen, diamant samo z pomočjöv brúšenja postáne zalstino dosta vréden, drági, rávnotak túdi déte li samo z pomočjöv módre, práve krščanske vzgoje, osnávlanja postáne človečanske družbe hasnovita, poštena kotriga, právi Boží blagoslov. Zgornji evangelium nam pokáže tó, kakša more býti vzgoja naše decé, po šterom réšan Boží blagoslov postáne. Bár da bi vse z decov obdarüvane držine, vse šolé, vse vučitelstvo v denéšnji težki časaj té evangelium vzela za vzgléd, za podlágo i példo vagoje, osnávlanja decé.

Jezušovi roditelje so svojemí detetí prvič dobro példo, dober vzgléd dali s tem, da: šli se vsáko leto vu Jeružálem na svétek vüzemski. Duga pót je z velikim trüdom íbila vküpprikapčena, dugo bivanje v Jeružálemí je túdi dosta pénez koštalo, ali Jožef i Marija pa kak vréla izraelitanca sta vseedno z velikim veseljem šla v svéto mesto k Božoj službi. Grúšno sta túdi dosta lépoga povedala domá svojemí detetí ed lépe Bože híže i od Bože službe i gda je pa on 12 lét star póstao, je túdi on željima šó v Jeružálemsko cérkev.

Jeli tak činijo, jeli tákšo példo kážejo starišje svojoj deci túdi dnesdén? Jeli radi idejo v cérkev, jeli pelajo i pošilajo v Bože hížo túdi

svojo deco? Jeli gda goristánejo, ali si doliléžejo, vküpdenejo roké svoje decé i navčijo jo lepó Bogá moliti? Jeli čtéjo domá svéto pismo, molijo, jeli popévajo naše lépe cérkvene pesmi? Tá pitanja bi ešče léko nadaljávalo, ali tak mislim, da bi najvéčkrat na vsáko samo té žalosten odgovor dóbo: nê. Žalostno je, da v dosti hížaj, v dosti družinaj rávno nasprotno činijo. Zató se pa ne čüdüjmo, či nájdemo deco, ki se prvič navči preklinjati, kak pa moliti, i gda pa mladenci postánejo, rájši idejo v krčmo, kak v cérkev. Ne čüdhjmo se, či se malo vékše dekle žé samo za lépi gvant brigajo, nê pa za dúševno čistóčo i svojo nedužnost, čistost góstokrát tá vržejo na vživanja oltár.

Za vse tó so v prvej vrsti starišje odgovorni, i vsem tem napákam so túdi v prvoj vrsti starišje vzrok. Ár kakše je drévo, tákši je sád, kakši je stariš, najvéčkrat je túdi déca tákša. Ár déca za vzgléd, za példo svoje stariše má i túdi svoje vučitele v šóli, vse se od nji navči, ka oni za dobro ali za lagoje držijo, túdi déte za tákše drži, lübi ka starišje lübijó, dela ka starišje delajo. Ár je življenje i oponátanje starišov i vučitelov tak preveč vážno na dúševni razvoj decé, zató pa naj starišje i vučitelje v vsákóm slučáji, v celóm svojem življenji dobro példo, poštenost, pravičnost, pobožnost i vernost pokážejo na nji zavüpanoj deci, naj se tak samo dobro, lépo i pošteno navčijo.

Póleg dobre példo starišje túdi vsikdár paziti moreje na svojo deco. Jožef i Marija próti

Šalamona mati dveri gori odpré,
Adon'ja ponizno notri stópi nanjé;
Vústa drgečejo, obrás je preblédi,
Z-dojpobitím srdcom záča govoriti:
„Oh žena vendar si čúla moje delo,
Kak sem jas óhodo sramotno nevrédno,
Z-tebom ščém gučati ino te prositi,
K-sini tvojmi se bojím, nevápmam idti.

Mo' pót je pravična, nemislim na hádo,
Dobro znáš kakda sem jas moj trónuš zgübo?
No či je kre méne bio, ves rod Izrela
I mené šteo zvoliti za voditelja.
Zdá sem kódiš póstao, mantram se nevolno,
Li z Šalamonom neščém idti vu bojno.
Oblübo sem njemi dao, ščém jo zdržati,
Bóg me naj kaštiga, či jo ščém prelomiti,

Tó edno te prosím, pové sini tvojmi,
Ka ga jas srdcá dam lepó pozdraviti:

Či že ni trónuša, nemam ni orsága,
vu nájsvetéšem posli mi naj pomága:
Naj mi dá za ženo lépo Abiságo,
Štero je želelo mo' srdce že dávno.
Materé srdcé se na smilenost gene,
Té proñje se ona pač ognóti nemre;
Nema kamna v-prsaj, nego toplo srdcé,
Veseli se či kaj dobra doprinesé.

Šalamon na tróni, kóli njega lüdstvo,
Gda je mati notri stópila vu hížo,
Včasí gori stáne ino pred njó hiti,
Štera odrevéni, vse vküper zmotlivi,
Dokeč jo sina küš kaj neobatrivi,
Záča praviti v-kakšem posli se trüdi:

„Šalamon, ti sin moj i král Izraela,
Poslühni zdá ednók rêč materé tvoje,
Vu poslanství hodim, Adon'ja me poslao,
Ki se je prót tebi tak znáš, kak bojúvao,

dômi idôča na pamet vzemeta, da Jezúša nega med znanci, med rodoljancov, záto nazývajú ideta v Jeruzálema i tam ga iščeta i na tretíj deň ga nájdeti na srédi med učiteľmi. Nemata mira, dokeč ga ne nájdeti, ár obri vsega njima je prvo dête. Tú se nam pokáže tá práva, latinska roditelska lúbézen; štera samo svojoj deci i v svojoj deci živé.

Priznam, da túdi dnesdén jestejo sebé gorlaldívajôči dobri starišje, ki so za svojo deco rêsan na vsake áldove i trúde pripravieni. Ali túdi tó je pa istina, da jestejo tákši, ki se prav nikaj ne brigajo za svojo deco, štera tak gorlarslé, kak loško drevje kre pôti i od šteri samo tú pa tam vihér, žitka vihér dolizlômi edno-edno divjo vejico, pogrêško, hibo. Jestejo starišje, šterim je naprêvalon zemelsko bogástvo, pénezi, zemla, živina, liki pa njhova deca. Jestejo starišje, ki se malo brigajo za svoje decé telovno zdrávje, ali ešče več pa tákši, ki se nikaj ne brigajo za svoje decé dúševno zdrávje i naprêidénje. Kelko hiž i družin jeste, gde večér po oprávilnoj večérji sin ali hči što zná kam odideta i starišje pa niti ne pitajo kama do šli, gde so bili, v kákše družbe zahájajo. Ok kelkokrát bi potrébno bilô, či bi oča ali mati polskat šla svojoj deco i dostakrát bi svojega siná ali hčér gvúšno né kak Jožef i Marija med učitelji, med pošteniimi, pobožnimi ljudmi najšla, nego dostakrát med najslabšimi ljudmi, v najslabši i lagoji družbaj, gde se samo lagoje, húdo i greh navčijo. Záto je potrébno najstariš pázi na zabáve svoje

decé i naj pozna vsake njhovo pôti i stopáj, ár li samo tak léko obárži svoje deco na pôti pošteni, obarje od lagoje družbe, štera njej samo dúšo zamáže, morálno jo vulči, ár je na deco bôgše paziti, kak je pa sledi iskati, gda je že morálno zgublena, gda se njej je že dúša v močvare grehov pogrozila.

Tretíj je pri vzgoji, pri osnávianji naša decé potrébna roditelska kárajôča krotkost. Jezúšovi starišje so se né kregali z svojim sinom, pa so dosta trpeli, dokeč so ga najšli. Samo mati njemi právi žalostno: Sinek, zakaj si nam tak včino, ovo oča tvoj i jaz z boléznostjov sva te iskala. Samo lepô, krotko ga opomexéjo, zakaj je od njidva zaostao. Dobra je roditelska, náimre pa očinska strogost, ali znati more vsigdár, gda trbej strogo kaštigati i gda krotko opominati. Dokeč krotko opominanje pomága, pústimo trbe, stroge kázni. Ali gda pa že lépa rêš, opominanje ne pomága več, té je potrébno malo bole trde i strogo nastôpiti, ár nači se léko zgodi on žalosten slučáj, da vdárec, šteroga bi dête moglo dobiti v svojoj mladosti, dostakrát dobi stariš od svojega deteta v svojoj starosti i slabosti. Ali dête túdi pri strogoj kaštigi naj občúti roditelske lúbézni toplôčo, naj občúti tó, da ga stariš samo z lúbézni kaštiga, naj njemi tó na hasek služi. Kak naš reformátor Dr. Luther Márton tak lepo právi: Či je v ednoj rôki palica, naj bode v drugoj jabolko.

Štirič moremo svojo deco bôgati navčiti. Od Jezúša túdi tó člémo: I doli je šô žnjima i

Zdá se moli, prosí, od dna — do dna slabi,
Daj Abiságo za tůvár'lice njemi.

Razburka se na tó rêč zdá Šalamon král:
„Smrt njemi, smrt bojdi!“ — skriči gori vladár.
Ženo želé meti, moj orság bi rad meo,
Dam ga vmoriti i vse, naj ednoga neo,
Šteri žnjim držijo, pa ga podpérájo!
Abiságo bi meo, Izr'ela lepoto,
Štero je Dávid zravnao sej na podporo,
Ka bi ga čúvala i obravnávala
Vu sêroj starosti njega pomágala.

K-šteroj prispodobna se ne náide eti.
Adonáj je jálen: králevstvo ščé meti,
Ár bi žnjôv orság meo herbatí, dobiti,
Tó ščé on od méne z jálnostjov ščaliti;
Záto ga smrt more nevoláka dojditi
Ino se z Izreelske zemlé prepraviti.

Krivo je priségao i tó je prelomo,
Tó naj bode njega žitka slédnje delo!
Tak je erkao te král, poslae je Banája,
Ki si je fringyljo zvézao na ledevjá.

Adonija vŕha se válasa mé čúla,
Z-bodjenoga tēla njemi že krv tekla.
Tákši konec je meo nesrečen Adon'ja,
Ki je proti Bôgi pregrêhšo telika.

Iaišao je glás, ka je král Izraela.
Tráca i pravičena, nega njemi pára.
Jaj onomi, ki nekoči právde poti,
Brez milošče preide, smrti najem dobi!
(Dale.)

Vsákoga evangeličanca dužnost je,
da podpíra i šíri

„Dúševni List!“

žô je v Nazaret, i bio je podložen njima. Prav lëpa kvála je tó. Od ednoga deteta se od toga lepše niti nemre povedati. Oh kak malo je dnes-dôa tákše decé, ki prav bôga svoje stariše. Kelkokrát vidimo tákšo deco, ki prav bôga svoje stariše. Kelkokrát vidimo tákše žalostne slike, gda dëte malo vëkše zraslé, žë nešče svojim roditelom več podložen biti, sin zapovedáva oči, hči nazájguči svojoj materi. I či tomi vzrok iščemo, nájvečkrát ga najdemo v slaboj vzgoji, v tom da so stariše svojo deco v njihovej mladosti në včili na bôganje, na pokornost. Pa drëvo samo tečas moremo vugibati, dokeč je mládo, tñdi deco samo tečas lëko vodimo, i njihov značaj osnáviamo, vugibamo, i dñšo z dobrim napunjavamo, dokeč je ešče mála i gingava.

Od Windhorst Lajož-a, od nigdášnjega velkoga nemškoga državnika, gda je minister právde bio, je edna njemi poznáa gospá tó pitala: Rada bi se dala fotografirati, milostivni gospôd povejte mi, v kakšem stáni bi bio moj këp nájlepši? Minister je na tó pitanje etak odgovoro: Gospá v tákšem stáni se dájte dol-vzëti, gda svojega deteta rokë na molitev vñper-sklonete. Tó je nájlepša slika, štero si morem za edno mater misliti.

Stariše, očevje, matere! Či svojo dëco prav dobro i plemenito áčëte vzgájati, osnávlati, tak po vzglëdi Jožefa i Marije hodite pred njimi z dobrov pëldov, pazite na një, či je potrebno kaštigajte je, ali vsigdáz lñbëznostjov, krotkost-jov, i včite ji od mládi, gingavi lët naprej na pokornost, na bôganje. Tak bode tñdi vaša deca, kak Jezus gori jemála v môdrosti i visi-kosti, i v milošči pred Bôgom i lñdmi. H.

Opomín.

Prosimo vse spoštñvane verebrate, šterim smo poslali prvo numero Dñševno-ga Lista na oglëd i so ga nej poslali nazáj, náj naročnino za l. 1940 — 20 di-nárov — vpošlejo — ali pa náj nam nazáj pošleje eto drñgo numero če neščejo stô-piti v krôg naši čitátelov. Što ete nu-mere ne vrnë, ga držimo za svojega naročnika.

Plës.

V nikšoj dôbi leta se ne plëše telko, kak v fašenki, v vrëmeni veselie i gostñvanj.

Če v Dñševnom Listi zdaj od plësanja zač-nemo gñčati, te se ne prestrašte: nemo s ká-ra-njem začno, nemo z brezpogojnov obsôdbov plësa dokončo.

Plësa nesmimo vnaprej obsôditi, kak edno z grëšni poželënj človečega tëla narojeno násta-vo, plësa nemremo vnaprej zabrániti vsem onim, ki se celô v svoji zabávaj neščejo spozábiti s svojega kršćanstva, s pôti vere, ár známo, — kak štëč se nam čñdno vidi — ka je zibelka plësa rávno vera bíla.

Preprôsti národí so svojemi verskomi na-vdñšenjej tak dáli dñška, ka so plësatí začnoli. I plës je v žitki oni národov vsikdár višek ver-ski ôsvetnosti ôsto. Z válovjem plësa se je po-vzdignila dñša človeka k Bôgi. Plës je táí, plës je vnôgokrát višek bože slñžbe bío.

Stári Grki i Rimláni so se začnoli samo poslñžavati plësa tñdi na svoji svetski zabávaj.

Ka plës sam na sebi je nej nikaj nečísto-ga, nikaj niskôtnoga, tó vidimo ešče na národní plësa-j. Srbski človek si svojemi národnimi čñ-tënjí, svojoj navdñšenosti za národ i domovino s plësanjem kola dá izráz, kak drñgi národje pá s svojimi národnimi plësi (n. pl. s čárdášom) h ti je plës ešče izráz zvišenejši občñtënj člo-veče dñše.

I verjemo tñdi tó, ka jestejo lñdjë, šterim je plës edna čista radost. Če je poslñžanje mu-zike edno čisto vñživanje, te gibanje na takt mu-zike, plës, zná tñdi nikaj lëpoga, čistoga biti.

Tó je plës sam na sebi. Ali plësa brezi človeka nega. Záto nam je ednôk eden naš zna-meniti bogoslovni profesor na pitanje, jeli je plës sam na sebi nej grëh; odgovoro: „Plëšte sam na sebi!“

Ka naprávi človek s plësa, tó mi náj nede potrebno razlágati. Tó oni, ki plëšejo, sami do-bro znájo. Gda grëšni človek začne plësatí, te plës zgñbí svojo čistost i zvišenost, zadobi pa vlogo skñšávca. Gda grëšni človek začne plësatí, te plës nemre več radosti dñhá slñžiti, nego — podpëraní celô od alkohola — poželënji tëla.

Vendar je plësa s kršćanskoga stálíšča nej slobodno brezpogojno obsôditi. Čistomí človeki je náimre plës nikaj čistoga.

Ár se pa plës — sam na sebi čistí izráz želënja človeče dñše za lëpim i vzišënim — v

rokáj grěšnoga človeka pokvari i vlóge skúšáv-
ea prevzeme, moremo s krščanskoga stálišča
eden tanáč dati vsem plesálcom, šteroga do se-
veda samo tisti poslušali, šteri vážnost polágajo
na tó, náj njih radosti vsikdár čiste i nedůžne
ostánejo :

Plesálci, gda opázite, ka vam je plés nej
čista nabáva, te hénjajte plésati — ár de vaš
plés vretina grěha!

Plesálke pa, če se samo z ednim plesálcem
srčcate, šteri zlorábja plés, ne pléšte več, ár bi
svoje tělo samo v blato vrgle!

Od oni pa, šterim je plés sladko jabolko
grěha, nemo gáčo. Nej so vrédni, ka bi njim
gúčo v iměni Onega, ki mi právi: „Ne dájte tó
světo psom, niti ne mečte džúndže vaše pred
svinjé, náj je ne razkláčiyo z nogámi i ešče vás
raztrgáyo.“ (** —)

Rázločni máli glási.

Radosti glás. „Glédajte záto, da skrbliivo
hadíte, nej líki nemódri, nego líki módri.

Vš si kápte k zveličánji prílično vrěmen,
ár se dněvi hůdi!“ (Efez. 5, 15. 16)

Advent Božič v Puconskej cěrkvi. Vu
světem-tihom Adventnom hípi se vsáki děn bílé
držáne zorjenice, pri šteri se dúhovnik vu bib-
lijski kěpaj razprávlali: „Velke boje i velke
móre.“ — Na božičnom zvečarki po liturgičnoj
božej slážbi so pa šolárje dosta deklamálivali
ino edno božično igro naprédáli i pod vodstvom
Jonáš Štefan kateheta dvóglásno lepó popěvali
več pěsem.

Štipendij. Z fundácie sebeborskoga ne-
meškoga Luthár Gergora i familije lahko dobi
štipendij srédnje ali višije šóle vučenik (vučen-
ka), ki je z Puconske fare, srmaški, dobroga
oponázanja, paščlivoga včenjá, predvsem sirotič
(sirotica). Što je takši i šče ete štipendij zado-
biti, on naj svojo prošno z točnim prepisom
svojega zádnejga izkáza navkúp, do 10 ga febr.
notriposle presbiteriumi Puconske fare.

Puconci. Preminóče leto se je narodilo v
našoj fari 59 decé; mrló je 59 osěb (avón tě so
v Sobočkom špitáli mrle 3 osebe puconske fare
i 5 mrtvorejencov je bilo,“ tak pravzaprav 67
mrtvecov je měla fara). — Zdaló se je 17 čisti
evang. párov, nadale 1 pár tákši, ka je mōž
srpske pravoslavne vere i 1 pár tákši, ka je že-
na r. kath. vere. — Pri konfirmácii je bilo 31

dečkov i 32 deklíc. — Z Gospednevo sv. ve-
čérjov je živeło 1520 osěb. — Vu našo cěrkve
je prestopila Matári Marija v Polani. Z naše
cěrkvi je vóstópo Rítuper Ivan v Zagrebi. —
Dobrovolni daritelov po Zlátoj knigi smo meli
317, šteri so navkúp darúvali 7.287'25 din i 10 5
Mrk gotovine, 48 svěč na oltár, 96 svěč v bliš-
čáre, 8 teglinov živi korin i eden lépi vōsašiti
prestrét na oltár.

Samovolni dári. Na goridržanje *Důševno-
ga lista*: Benko Jožef, sen. inšpektor 500, Bac
Rudoif, v Murski Soboti 10, Vratarič Ludvik v
Sodišinci 5, Zelko Mikloš, v Nemšavci 2, Jarne-
vič Peter v Murski Soboti 10, Bodonska gmajna
v silvestrovoj mošnji 52, Morávská gmajna v
silvestrovoj mošnji 25, Vukan Lajoš Lendava
20, Šiftar Marija Maribor 10 Din, Bác Sán-
dor Brezovci 5, Bejek Koloman Puconci 10,
Benkič Kalman Pužavei 3, Hašaj Matjaš Ša-
lamenci 2, Kardoš Vince Polana 5, Péntek
Jožef Polana 5, Kúronja Jánoš Gorica 2,
Sečko Štefan Brezovci 2, Kúhar Francova Pu-
conci 2, Šavel Štefanova Puconci 5, Čelak Šte-
fan Lemerje 4, Kisilak Mihálj Brezovci 2, Kodila
Liza Nemčija 10, Boldižar Marija (Šalamenci)
Francija 10, Sever Franc, Puconci 10, — V
zádnjoj numeri smo pomotoma pisali, ka je Li-
pič Franc z Morávec darúvo na *Důševni List*
5 Din, daritel tě vsote je Pápič Franc blo z
Morávec.

Na evang. Dlačkl dom: Benko Jožef sen.
inšpektor 2000, Kmečka posojilnica v Soboti
500, Vučkič Janoš z Rakičana 20, Vezér Gézova
z Martjanec 100, Šbůl Janoš s Skakovec 10 Din.

**Na nesprhlivl vėnec Luthárove Fliszár Ša-
rolte:** Cipott Irena z Francije 5, Vukan Aranka
Pečarovci 5, Banfi Lajoš Pečarovci 1 Mrk, Seč-
ko Šárika Predanovci 10, Fartelj Lajoš Sebeborci
30, Hári Jožef Sebeborci 20, Škrilec Mihálj Le-
merje 10, Podlessek Franc Predanovci 20, Kodila
Elizabeth Nemčija 10 Din. — Vsém nájtopleša
hvála!

Hymen. Huber Ludvik, trgovec, sin fársko-
ga glávneho oskrbnika, gostilničarja i trgovca iz
Kuzme je dne 13. jan 1940 v ev. cěrkvi v Gor.
Slaveči pred sv. oltarom do groba obatojéče
nevkleknjeno lůbéznost i vernost oblůbo *Jud*
Rozalijl, sestri Jud Janeza, zidarskega mojstra iz
Kuzme, ki je pri zidanji naše nove cěrkve oprav-
lao zidársko delo. Tomi nówomi pári iz srcá že-
lejmo nájbógšega!

Sobota. Naše žensko društvo je letos pá prirédilo bogáto božíčnico. Na sv. večer je v okvíri bože slúžbe svetilo svoj svétek lúbézní. Po predgi je učénka Sinic Tréza deklamírala edno pripravno božíčno pesem, potom pa je dom. kaplán v iméní ženskoga društva zrôčo dáre deci, opomínajôči je, náj se pôleg vsej dárov ne spozábíjo s toga nájvékšéga božíčnoga dára, bethlehemskoga deteta, koga je Bôg za Odkúpítela darúvo svéti. Žensko društvo je obdarúvalo s cipelami i oblekov 73 dečke i deklíne potrošívši na njé 3.200.— dinárov, štero vsoto je z dobrovolní dárov spravílo vkúper v Soboti. — V našoj gmajni se je v 1939 leti narôdilo 16 dečkov, 20 deklin, vkúper 36, zdáni je bilô 20 párov, mrlô je moški 30, žensk 23, vkúper 53 i 8 v špitáli z zvúnski gmajn.

Križevci. V našoj gmajni se je v 1939 leti narôdilo 39 decé, mrlô je 66, zdáni je bilô 25 párov. Dobrovolní dárov na církev je prišlo 1.505 din, dohodkov je méla gmajna 29.190.— izdátkov pa 27.204.— Din.

Bodonci. Na Koledne svétke so naša šolska deca pá lépe dári dôbila. Kak vsako leto tak zdaj túdi so g. Szinicz J. mariborski trgovec 75 m tekstílnoga blága poslali za síromaško deco. Zvún toga so na té cil áldúvali ešče: g. Hahn H. bodonski trgovec i Kr. banska uprava v Ljubljani. Vsem darovníkom srčna hvála! Bôg je blagoslovi! — V preminôčem leti v bodonskoj fari narodilo se 39, mrlô je 36, v zákon híštva je stôpilo 18 párov, kinfírmáltvani je bilo 49.

Lendava. V preminôčem leti se je narôdilo 3 decé, vmrlô je 5 oséb, zdao se je 1 čiati pár, našo církev je zapústila edna ženska, v našo církev sta stôpile 2 ženski. — Na církev za odplačilo dugá smo dôbili zvún gmajne 7000 Din, v gmajni samoj (z offertoriumom vkúper) 1200 Din. Gmajnska blagájna je dobila za odplačilo dugá 1000 Din. Cerkvenoga dugá je prôti lanskomi 17.300 D'n, zdaj 10 000 D'n, gmajnskoga dugá prôti lanskomi 10 000 Din okôli 7000 Din, ka je za tó málo gmajno (320 dúš) ešče itak veliko bremen. — Na drúge dobre cíle je sledeče prišlo vkúper v gmajni: Na G. A. društvo 500 Din, na sirotíšnico v Novi-Pazovi 120 Din in 30 kg sadija, na cerkvéno božíčno drévo i na pomoč síromaškim fámílijam po dobrotivnosti ženskoga društva 380 Din, vsevkúper tak 1000 Din. Zvántoga je žensko društvo za vrédjemánje

cerkvenoga prestora okôli 400 Din darúvalo. — V posti i adventi smo meli 2—2 verskíva zvečarka z naprédávánjem, z goričtenjom, deklamácijsami i pesmami. Na božíčni večer je bio lépi ôsvetek z pesmami cerkvenoga korusa i 3 málički (4—7 lét) so deklamírali. — V osnovno šolo je hodilo 35 decé, v srédnujo šolo (mešč.) 12. — Prôti vsé težkočam itak lehke etak právimó na konci ednoga leta: Vse do etoga nás je pomogo Gospod! — Horvat Ferdo trg. z Bogojine je 20 Din darúvo na Lendavsko cerkev, z Moravske gmajne trije neimenovani verebratje túdi 20 Din na našo cerkev. Bôg pláti!

Gor. Slaveča. 24. dec., v nedelo, na svéti post zadv. ob pol 3 vôri smo se v našoj církví svétešnje pripravívali na Kristúšov rojstní dón. Redovék ôsvetka je bio: 1.) Začétna pesem 70. 2.) Svétešnji govor dom. dáhovníka: Epíst. Pavel I. Kor. 15, 47—50. 3.) „Veséli dón nam je slíao“ (chorál) spejvao naš dom. korus. 4.) „Svéta nôč“ písala Kovátš Frida, deklamálívalô Čurman Károl iz Sotine. 5.) „Hválen bojdí Bôg veční (choral) spejvao naš dom. korus. 6.) Božíčna igra: „Smíľuvanje“, písala Kovátš Frida. Naprej so dáli: Kúzmíč Geza (oča), Marija (Škodník Gizela), Peter (Drvarič Ernest), Pišta (Čurman Alojz), Trejza (Huber Justika), I. Angel (Čurman Marija), II. Angel (Benko Gizela). 7.) „Tiha nôč, svéta nôč“, spejvao naš dom. korus. 8.) „Božíč“ posl. Flísár J., deklamálívala Celec Emilíja iz Dol. Slaveča. 9.) Zaprítna pesem: 70. v. 8. — Po svétki je offert. bio držáni na novovrbaško diakoníško društvo. Darúvano je bilô vsevkúper 127 50 Din. — Božíčno drejve smo túdi meli letos lepô okínčano. Ár je nedela bila, dosta lúdi je tál vzelo na tom lejpom ôsvetki. — Fárnó žensko društvo jš 31. dec. zadv. ob 3. vôri melo vu církví svoj létní obční zber. Věčina článíc je taovzela na tom gjúľěš. Predsednica Kovátš Frida, z lepími besédami orísala znamenítěše dogodke leta. Nazádnje so sklenolí, ka do 1940 jan. 7. kak lanske leto drúzabno prirédítev meli v gostílni g. Fartek Franca v G. Slaveči. — Tó mládo društvo že víše 3000 Din getovine má v Pošt. hranílnici. — Samo tak naprej!

Turobni glási. Zádni mēsec se se edselíli vu večnost s *Puconske fare*: Keesen Matjáš v Predanovci, star 91 l.; vd. Vrečíč Ilona, roj. Sinkec na Vaneči, st. 57 l.; Kuzma Franc v Pužavci, st. 89 let. — S *Sobočke gmajne*: vd. Vučík

Rozálja, roj. Solár v Rakičani, st 81, I., vd. Vratarič Terezija, roj. Franko v Soboti, st. 64 I., vd. Flisar Žuža, roj. Vratarič v Nemšavci, st. 83 I. — *Z domanjšovske fare*: Póczak Ferenc v Domanjšovci 45 I., Kerčmar Gizela, roj. Pörš v Čikečkivasi 35 I. — *Z Gor. Slavečke fare*: vd. Fartek Terezija roj. Krpič iz Gor. Slaveč vu 73 I. starosti, vd. Rogač Julija roj. Horvát iz Nus kove vu 89 I. starosti. — Vsem preminjenim naj bode Kristuš goristanenje i žitek, žalujavojči pa si naj počinejo v božem sv. ravnani!

Dogodki zádnejega mēseca. Na zapádnoj fronti ešče mir láda. Pač pa je biló v zádnejem mēseci več letálski bojov, v šteri sta obē nasprótnici meli ménše zgūbe. Na mōrji se dale potáplajo trgovske ládje i tak Nemčija kak Anglija velki materijálno kvár trpíte. Tūdi več ládij neutrálno držav je postalo áldov plavajóči min. — Finci so zavrnilo vse ruske napáde, uničili so že trétjo rusko divizijo (18.000 mōž), i so neprijátela potisnili s svoje zemlé. V zádni dnévaj rusko letálstvo móčno bombardira Finska mesta. Vnôgo hiš je bilo porúšeni. Bili so dnévi, gda so Rusi po 600 i ešče več bomb spústili na Finske vároše. — Na Finsko vsikdar več prostovolcov prihája zôsebno z Norvéške i Švédske. Pa tūdi velke države (zvūn Nemčije) je móčno podpérájo zôsebno z bojnim materijálom. — Vogrski

zunánji minister grof Csáky se je 5. januára sréčo v Benetkaj s talijanskim zunánjim ministrom grof Cianom. Šlo se je za vojaško pomôč Vogrski, če bi jo napádnola Rusija. — V začétki februára se sestánejo delegáti držav balkánske zvéze na vážen pogovor — V zádni dnévaj decembra je strašen potres bio v Turčiji. Porúšilo se je nad 30 jezero hiš, mrló je okóli 35 jezero lūdi, 50 jezero pa je oranjeni. — Knéz namestnik Pavle je z ženov i večimi ministri obisko Zágreb, gde ga je hrvaški národ navdúšeno sprijo. — Volitve se na sprotoletje čakajo. — V soboškoj bolnici je v preminjenom leti biló 1900 operácij. — Po ednoj nôvoj urédbi so prvostopne politične oblásti dobile pravico prisilno v drúge kráje preseliti osébe, ki mótió réd i mir jávnoga živlénja. — Naša vláda je izdála nôve dávnice i taksne predpise: srmaški kmetje do oprošćeni zemljarine, če njih létne katas- terski dohodek ne doségne 1000 dinárov. Držávna taksa pri kúpčiji nepremičnin se je z 4 procentov zvišala na 6.

Prosimo vse one naročnike, ki so zaostali z naročninov, da tó kēm prve poravnájo.

MIRO DOMAJNKO MURSKA SOBOTA

ALEKSANDROVA cesta 23.

PRVO PREKMURSKO POGREBNO PODJETJE

SKLADIŠČE PRI POKOPALIŠČU.

Sprejemem naročila tudi za sveže vence!!

Izposojam mrtvaški oder (ravatal) in voz.

Izvršujem: kompletno pogrebe, prevoze in izkope vse po zmerni cení.

POPOLNOMA DOMAČE PODJETJE!!!

PRODAJAM:

Nagrobne vence umetne od	Din 60.—
Mrtvaške rakve mehki les od	Din 160.—
Mrtvaške rakve trdi les od	Din 750.—
Mrtvaške rakve kovinaste od	Din 1250.—
Mrtvaški prtí (šlari) nav. od	Din 30.—
Traki za vence od	Din 20.—

IN VSE DRUGE POTREBŠČINE!